

ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายสาธารณสุข กรณีจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ¹

ชัยภัทร ทวีวรรณ²

ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 กรณีจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวคิด เพื่อประโยชน์ของ ประชาชนและการควบคุมดูแลที่หรือทางสาธารณะเพื่อประโยชน์ใช้สอยของประชาชนทั่วไป ซึ่งทำให้ความรู้ความเข้าใจว่าพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์ในการคุ้มครองสิทธิประโยชน์ของประชาชน โดยพระราชบัญญัติพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกระจายอำนาจให้แก่องค์กรและเจ้าหน้าที่ของรัฐระดับท้องถิ่นเป็นผู้มีบทบาทในการใช้อำนาจตามกฎหมายฉบับนี้หน้าที่ในการควบคุมดูแลทางสาธารณะเพื่อประโยชน์ใช้สอยของประชาชนในท้องที่ที่รับผิดชอบโดยมีอำนาจออกคำสั่งหรือมาตรการใด ๆ เพื่อดูแลรักษาความสงบเรียบร้อยและความสะอาดบริเวณทางสาธารณะได้ หากเห็นว่ามิบุคคลใดก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญขึ้นในบริเวณดังกล่าว และในทางกลับกันประชาชนหรือบุคคลใด ๆ ที่มีสิทธิเสรีภาพในการกระทำการใด ๆ หรือประกอบอาชีพการงานก็ต้องตกอยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายด้วยโดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ในการออกคำสั่งทางปกครองเพื่อบังคับต่อประชาชน เป็นการป้องกันการกระทำที่ผิดพลาดในขั้นตอนก่อนมีการออกคำสั่งทางปกครองหรือในขั้นตอนการพิจารณาวินิจฉัยข้อเท็จจริงของเจ้าพนักงานท้องถิ่นก่อนออกคำสั่งทางปกครอง รวมถึงการดำเนินงานของเจ้าพนักงานสาธารณสุข การเข้าดำเนินการตรวจสอบ ข้อเท็จจริง การออกคำแนะนำ ตลอดจนขั้นตอนของเจ้าพนักงานท้องถิ่นในกระบวนการออกคำสั่ง ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ทั้งนี้ แม้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 จะให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นในการออกคำสั่งทางปกครอง เพื่อให้มีมาตรการที่เหมาะสม ในการแก้ไขการใช้ที่หรือทางสาธารณะ

แต่ก็ยังปรากฏบุคคลเข้าใช้ที่หรือทางสาธารณะ กล่าวคือ มีการเข้าครอบครองทางสาธารณะเพื่อขายของ หรือตลาดนัดบนทางสาธารณะ บางคนมีการสร้างในลักษณะเป็นที่อยู่อาศัยหรือสร้างร้านขายสินค้า มีการทิ้งขยะและปล่อยน้ำเสีย และทำให้บุคคลทั่วไปสัญจรไปมาอย่างไม่สะดวกเป็นสิ่งที่คนในสังคมทุกคนเห็นกันจนชินตาและการกระทำดังกล่าวเป็นการใช้สิทธิเกินส่วน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการใช้กฎหมายที่ไม่

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ การศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับกฎหมายพืชกระท่อม โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ประเสริฐ ตันศิริ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร. กัลยา ตันศิริ และ รองศาสตราจารย์ สุธินี รัตนวราห

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดอุทัยธานี

เครื่องครัดของหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ทั้งยังมีการฟ้องร้องกันระหว่างบุคคลผู้เข้าใช้ที่หรือทางสาธารณะกับหน่วยงานของรัฐ เป็นคดีต่อศาลปกครอง

เพื่อให้การใช้อำนาจนั้นเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายและสอดคล้องกับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น และมีข้อเท็จจริงสนับสนุนอย่างเพียงพอ ในปัญหาการใช้ดุลพินิจในการใช้อำนาจตามกฎหมายสาธารณสุขของเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีหน้าที่ควบคุมดูแลทางสาธารณะ และกำหนดสถานที่ที่อนุญาต สถานที่ที่ไม่อนุญาต และเวลาจำหน่ายสินค้า โดยจากหลักเกณฑ์อะไรประกอบกับบริบทหน่วยงานของรัฐที่ใช้บังคับ เช่น ในกรณีกรุงเทพ หรือพัทยา มีการจัดระบบการจำหน่ายสินค้าในบริเวณเขตเมือง และในกรณีเขตท้องที่อำเภอหรือตำบล ยังไม่มีการกำหนดหลักที่แน่ชัดในการกำหนดสถานที่ที่อนุญาต สถานที่ที่ไม่อนุญาต และเวลาจำหน่ายสินค้า

ทั้งดุลพินิจในการลงโทษที่กฎหมายสาธารณสุขที่มีการแก้ไขโทษ ในการแก้ไขล่าสุดใน พ.ศ.2560 มีการบัญญัติให้สูงขึ้น เพื่อให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจใช้ดุลพินิจโดยพิจารณาจากพฤติการณ์ ความรุนแรงของการกระทำความผิด ในการพิจารณาโทษได้อย่างเหมาะสม อย่างไรก็ตาม ปัญหาในส่วนราชการส่วนท้องถิ่น ยังไม่มีการปรับข้อบัญญัติให้สอดคล้องกับความเหมาะสม และมีบางหน่วยงานของรัฐที่ไม่มีการออกกฎหมายเพื่อให้อำนาจแก่หน่วยงานของตนเอง จึงมีปัญหาในการบังคับใช้กับเขตพื้นที่ของตน ดังนั้นการปรับปรุงในเรื่องดังกล่าวเพื่อให้ประชาชนสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างปกติสุขไม่รบกวนหรือละเมิดสิทธิซึ่งกันและกันและเพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข ต่อมาด้วยต้องการเพิ่มกลไกในการขับเคลื่อน และการบังคับใช้กฎหมาย เพิ่มอำนาจและมาตรการในการควบคุมเหตุรำคาญ และการควบคุมดูแลการประกอบกิจการแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นและปรับบทกำหนดโทษให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและ สังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

ปัญหาประการแรกคือ กล่าวคือ ปัญหาเกี่ยวกับคำนิยาม “เจ้าพนักงานท้องถิ่น”

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า

- 1) นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด
- 2) นายกเทศมนตรีสำหรับในเขตเทศบาล
- 3) นายกองค์การบริหารส่วนตำบลสำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล
- 4) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครสำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร
- 5) นายกเมืองพัทยาสำหรับในเขตเมืองพัทยา
- 6) ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น สำหรับในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น”

ที่ทำให้การปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติสาธารณสุข ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายปัญหากฎหมายเปิดช่องการให้อำนาจพิจารณาเจ้าพนักงานท้องถิ่นมากเกินไปหรือไม่ และการปฏิบัติตามหน้าที่ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุขไม่มีการบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพโดย มีการกำหนดอำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นไว้ในมาตรา 41 ในควบคุมดูแลที่หรือทางสาธารณะเพื่อประโยชน์ใช้สอยของประชาชนทั่วไปและตามมาตรา 42 เป็นการกำหนดหน้าที่ของผู้ปฏิบัติงาน แต่กฎหมายกำหนดเพียง

ผู้บริหารเท่านั้นมีอำนาจหน้าที่ซึ่งไม่ใช่ผู้ปฏิบัติงาน ทำให้การดำเนินการตาม พระราชบัญญัติการสาธารณสุข สุขฯล่าช้า

ปัญหาประการที่สอง ปัญหาในกรณีปัญหาในการพิจารณาการกระทำความผิดในการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ ผู้กระทำความผิดซึ่งหน้าหรือไม่ ความผิดในการใช้ในที่หรือทางสาธารณะ เป็นความผิดที่พบเจอได้บ่อยมากในสังคมไทยจนเห็นเป็นเรื่องชินตา การบังคับใช้กฎหมายในส่วนนี้ ถ้าไม่มีการบังคับใช้ได้ เมื่อเห็นการกระทำความผิดเกิดขึ้นในกฎหมายสาธารณสุขกำหนดให้เป็นหน้าที่ของเจ้าพนักงานส่วนท้องถิ่น ซึ่งในส่วนราชการส่วนท้องถิ่นนั้นคือ นายกเทศมนตรีในกรณีเทศบาล ผู้ว่าราชการจังหวัด กรุงเทพมหานครในเขตกรุงเทพมหานคร ปลัดเมืองพัทยาในเขตเมืองพัทยา และในส่วนที่มีปัญหามากที่สุดคือหัวหน้าผู้บริหารท้องถิ่นอื่นที่กฎหมายกำหนดไว้เป็นราชการส่วนท้องถิ่นสำหรับในเขตราชการส่วนท้องถิ่น กล่าวคือนายกองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ที่มีข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่น ไม่เป็นไปตามกรอบอัตรากำลัง ทั้งยังไม่มีความรู้มากพอ ทั้งการไม่ดำเนินการกับผู้กระทำความผิดเป็นการก่อให้เกิดบุคคลอื่นสามารถกระทำได้ จึงเป็นความผิดที่ซ้ำซาก

โดยอำนาจหน้าที่ที่จำกัด ไว้ในมาตรา 45 “ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้ดำเนินการใด ๆ ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง ข้อบัญญัติท้องถิ่นหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือคำสั่ง ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการดำเนินการนั้น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้ดำเนินการนั้นแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องได้ และถ้าผู้ดำเนินการไม่แก้ไข หรือถ้าการดำเนินการนั้นจะก่อให้เกิด หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งให้ผู้นั้น หยุดดำเนินการนั้นไว้ทันทีเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าปราศจากอันตรายแล้ว ก็ได้

คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้กำหนดระยะเวลาที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งไว้ตามสมควรแต่ต้องไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน เว้นแต่เป็นกรณีที่มีคำสั่งให้หยุดดำเนินการทันที และต้องทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้ดำเนินการซึ่งจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งทราบ ในกรณีที่ไม่มีผู้ดำเนินการหรือผู้ดำเนินการไม่ยอมรับคำสั่ง ดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับหรือปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือ สำนักงานทำการงานของผู้ดำเนินการ และให้ถือว่าผู้นั้นได้ทราบคำสั่งแล้ว ตั้งแต่เวลาที่คำสั่งไปถึงหรือวันปิดคำสั่ง แล้วแต่กรณี” ซึ่งตามมาตราดังกล่าว มาตรการการบังคับไม่ทันทั่วถึง และก่อให้เกิดความเสียหายและไม่เป็นระเบียบ ไม่สามารถยับยั้งผู้กระทำความผิดได้จริงทั้งยังก่อให้เกิดการกระทำความผิดที่ซ้ำซาก

ปัญหาประการที่สาม คือ ปัญหาเกี่ยวโทษในการลงโทษผู้กระทำความผิด หรือไม่ ที่กำหนดไว้ในเช่น มาตรา ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่น กำหนดไว้ในใบอนุญาตตามมาตรา 41 มาตรา 42 และมาตรา 43มีความผิดทางพินัย ต้องชำระค่าปรับไม่เกิน 5,000 ถึง 10,000 บาทเป็นอัตราโทษที่เหมาะสมกับการกระทำความผิดหรือไม่ ทั้งอัตราโทษดังกล่าวสามารถยัง

หรือข่มขู่ ให้ผู้กระทำความผิดซ้ำ หรือไม่ โทษที่กำหนดควรพิจารณาจากหลักเกณฑ์ใด เพื่อให้สอดคล้องสภาพสังคมในส่วนท้องถิ่นที่ประชาชนในส่วนท้องถิ่นมีรายได้ไม่มากเมื่อเทียบกับสังคมเมือง ทั้งในการลงโทษผู้กระทำความผิด ตามหลักเกณฑ์ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข การเปรียบเทียบปรับของคณะกรรมการเปรียบเทียบปรับ และเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้เจ้าพนักงานท้องถิ่น มอบหมาย พ.ศ. 2563

ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงได้ทำการค้นคว้าอิสระเพื่อหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวข้างต้น เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับหลักกฎหมายและสภาพความผิด อีกทั้งเป็นไปตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ในการส่งเสริมสุขอนามัยของคนในชุมชนผานประโยชน์ส่วนรวมกับสิ่งแวดล้อมและการป้องกันการกระทำความผิดให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

จากการศึกษาถึงมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการลงโทษผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะดังนี้

ปัญหาประการแรก ปัญหาในการปฏิบัติหน้าที่ของ “เจ้าพนักงานท้องถิ่น” ตามบทนิยาม แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 เห็นควรให้มีการแก้ไข

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4 จากเดิมที่บัญญัติว่า

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า

- 1) นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด
- 2) นายกเทศมนตรีสำหรับในเขตเทศบาล
- 3) นายกองค์การบริหารส่วนตำบลสำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล
- 4) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครสำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร
- 5) นายกเมืองพัทยาสำหรับในเขตเมืองพัทยา
- 6) ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น สำหรับในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น

แก้ไขเพิ่มเติมโดยเพิ่มข้อความว่าเป็นว่า

- 1) นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด
- 2) นายกเทศมนตรีสำหรับในเขตเทศบาล
- 3) นายกองค์การบริหารส่วนตำบลสำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล
- 4) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครสำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร
- 5) นายกเมืองพัทยาสำหรับในเขตเมืองพัทยา
- 6) ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น สำหรับในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น
- 7) ผู้ซึ่งผู้บริหารท้องถิ่นนั้นมอบหมายให้ปฏิบัติราชการแทน และให้หมายความรวมถึง

ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นที่ได้รับมอบหมายหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมาย”

ปัญหาประการที่สอง ปัญหาในกรณีพบการกระทำความผิดในการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มาตรา 45 เห็นควรให้มีการแก้ไข

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มาตรา 45 จากเดิมที่บัญญัติว่า

“ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้ดำเนินกิจการใด ๆ ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง ข้อบัญญัติท้องถิ่นหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการดำเนินกิจการนั้น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้ดำเนินกิจการนั้นแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องได้ และถ้าผู้ดำเนินกิจการไม่แก้ไข หรือถ้าการดำเนินกิจการนั้นจะก่อให้เกิด หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งให้ผู้นั้น หยุดดำเนินกิจการนั้นไว้ทันทีเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าปราศจากอันตรายแล้ว ก็ได้

คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้กำหนดระยะเวลาที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งไว้ตามสมควรแต่ต้องไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน เว้นแต่เป็นกรณีที่มิคำสั่งให้หยุดดำเนินกิจการทันที และต้องทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้ดำเนินกิจการซึ่งจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งทราบ ในกรณีที่มิพบผู้ดำเนินกิจการหรือผู้ดำเนินกิจการไม่ยอมรับคำสั่ง ดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับหรือปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือ สำนักงานทำงานของผู้ดำเนินกิจการ และให้ถือว่าผู้นั้นได้ทราบคำสั่งแล้ว ตั้งแต่เวลาที่คำสั่งไปถึงหรือวันปิดคำสั่ง แล้วแต่กรณี”

แก้ไขเพิ่มเติมโดยใช้ข้อความว่า

ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(1) เจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจออกคำสั่งทางปกครองเพื่อระงับเหตุ แก้ไข ปรับปรุง หรือสั่งการให้ผู้กระทำความผิดดำเนินการตามที่กฎหมายกำหนด

(2) ในกรณีเร่งด่วนที่อาจก่อให้เกิดความเสียหาย ต่อสาธารณสุข ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของประชาชน พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจ ออกคำสั่งชั่วคราว เพื่อระงับเหตุ โดยต้องรายงานให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบภายใน 24 ชั่วโมง และดำเนินการออกคำสั่งอย่างเป็นทางการภายใต้การกำกับดูแลของเจ้าพนักงานท้องถิ่นภายใน 7 วัน

(3) ให้มีการจัดทำระบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อ บันทึกการดำเนินการ คำสั่ง และผลการปฏิบัติ เพื่อความโปร่งใสและสามารถตรวจสอบย้อนหลังได้

(4) กระทรวงมหาดไทยร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีหน้าที่กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการมอบอำนาจ การปฏิบัติหน้าที่ และการใช้เทคโนโลยีในการออกคำสั่งตามวรรคหนึ่งเพื่อให้เกิดความรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

(5) การดำเนินการตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ต้องคำนึงถึงสิทธิของผู้ได้รับผลกระทบ โดยเปิดโอกาสให้มีการอุทธรณ์หรือร้องเรียนตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด”

ปัญหาประการที่สาม ปัญหาเกี่ยวกับโทษในการลงโทษผู้กระทำความผิดมาตรา 76, 77, 78 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 เห็นควรให้มีการแก้ไข

จากเดิมมาตรา 76 ที่บัญญัติว่า

“มาตรา 76 ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดไว้ใน ใบอนุญาตตามมาตรา 33 วรรคสอง หรือมาตรา 41 วรรคสาม มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัย ไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

แก้ไขเพิ่มเติมโดยเปลี่ยนข้อความเป็นว่า

“ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดไว้ในใบอนุญาตตามมาตรา 33 วรรคสอง หรือมาตรา 41 วรรคสาม ต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

หากฝ่าฝืนโดยเจตนา หรือกระทำความผิดซ้ำภายใน 1 ปี อาจพิจารณา พักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาต ”

จากเดิมมาตรา 77 ที่บัญญัติว่า

“ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 41 วรรคสอง หรือฝ่าฝืนประกาศของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามมาตรา 42 (1) มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท ”

แก้ไขเพิ่มเติมโดยเปลี่ยนข้อความเป็นว่า

“ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 41 วรรคสอง หรือฝ่าฝืนประกาศของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 42 (1) ต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท พร้อมทั้งให้เจ้าพนักงานมีอำนาจสั่งระงับกิจกรรมหรือยึดของกลาง (ถ้ามี) ได้ทันที”

จากเดิมมาตรา 78 ที่บัญญัติว่า

“ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 36 หรือฝ่าฝืนประกาศของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตาม มาตรา 42 (2) หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามมาตรา 43 มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยไม่เกินห้าพันบาท”

แก้ไขเพิ่มเติมโดยเปลี่ยนข้อความเป็นว่า

“ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 36 หรือฝ่าฝืนประกาศของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 42 (2) หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามมาตรา 43 ต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยไม่เกินห้าพันบาท

หากเป็นการฝ่าฝืนที่กระทบต่อสาธารณสุขหรือสิ่งแวดล้อม เจ้าพนักงานสามารถสั่ง ระงับกิจการชั่วคราว ได้”

เอกสารอ้างอิง

หนังสือ

วรเจตน์ ภาคีรัตน์. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายปกครอง: หลักการพื้นฐานของกฎหมายปกครองและการกระทำทางปกครอง. กรุงเทพฯ: วิญญูชน. (2549).

บทความ

อมร จันทรสมบูรณ์. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับคำปรับในกฎหมายปกครอง. วารสารกฎหมายปกครอง, ปีที่ 20, ฉบับที่ 2, หน้า 88–101. (2549).

วิทยานิพนธ์

กฤติกา ปั่นประเสริฐ. ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการจำหน่ายสินค้าในที่สาธารณะ. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ. หน้า 58–74. (2552)

สุธิดา มีสวัสดิ์. การใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นในการบังคับใช้พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ. หน้า 35–50. (2550)

เอกสารอื่นๆ

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย. แนวทางการจัดระเบียบการจำหน่ายสินค้าในที่สาธารณะสำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. กรุงเทพฯ: กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. (2560).